

[Henry Christensen.]

derne april og maj. Derved ville besparelserne falde til det halve, altså 12 mill. kr. Når det dernæst må betragtes som en realitet, at lovgivningen vil komme til at gælde for de kommende 3 år og altså medføre en i denne periode samlet merudgift på op imod 500 mill. kr., vil det af enhver klart kunne erkendes, at en reduktion af de 500 mill. kr. med 12 mill. kr. kun var et agitationnummer over for andre kredse i befolkningen og ikke stod i noget rimeligt forhold til den samlede økonomiske rækkevidde af tjenestemandsløvrevisjonen.

Hvordan var da regeringens og retsforbundets forslag i øvrigt formuleret? Det var formuleret således, at lønførelsen skulle undrages tjenestemandsgupperne i lige omfang. Man ville altså ramme ikke mindst de store forsørgergrupper inden for sølvsnorene, der har udvist en uhyre påskønnelsesværdig tilbageholdenhed, akkurat lige så hårdt, som man ville ramme de grupper af ikke-forsørgerere i de højere lønklasser o. s. v., der får betydelige lønfremgange. Det var overraskende, at finansministeren ville lægge hånd til en så lidet social fremgangsmåde. Jeg tror, jeg tør sige, at ingen andre havde tænkt sig, at en sådan fremgangsmåde kunne bringes i anvendelse.

Er det nu rigtigt at hævde, at det for retsforbundet som parti var agitation og ikke ansvarsbevidst indsats? Jeg vil gerne have sagt, at jeg tror, at det for det ærede medlem hr. Niels Andersen var en overbevisning — men for retsforbundet som parti? Se, retsforbundet er som bekendt deltager i regeringen med 3 højtærede ministre, og den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke har den særlige opgave at være retsforbundets politiske repræsentant i regeringen. Retsforbundet har altså fuldt medansvar for regeringen, dens dispositioner og forslag. Hvis retsforbundet havde haft bekymringer i forbindelse med revisionen af tjenestemandsløven, kunne partiet have øvet sin indsats på regeringsplan. Der kunne det, hvis det havde haft den overbevisning, have sat ind. Regeringsforslagene kunne selvsagt ikke gå et skridt videre, end retsforbundet accepterede, men her, hvor partiet havde haft mulighed for indflydelse, afstod det ganske fra at benytte den. Samt-

lige partiets ministre tiltrådte blankt og uforbeholdent, at lovforslagene blev fremsat, og stod dermed som garantier og anbefalere over for folketinget for, at forslagene i deres fulde udstrækning med virkning fra 1. april 1958 skulle gennemføres.

Dette var retsforbundets stilling, da partiet kunne have øvet indflydelse, og det er i dette perspektiv, de senere krumspring må ses. Altså — retsforbundet anbefalede, hvor det havde indflydelse, og sikrede gennem sine politiske ministre i regeringen lovforslagenes fremsættelse og gennemførelse. Jeg har nok senere set nogle udtalelser af de højtærede ministre hr. Oluf Pedersen og hr. Viggo Starcke. Den højtærede fiskeriminister hr. Oluf Pedersen meddelte således i en udtalelse til radioavisen sidste fredag aften, efter at lovforslagene var tiltrådt af alle partier i udvalget, altså også retsforbundet — jeg beder om at måtte citere fra Vestkysten for den 17. maj —

„Retsforbundet er stadig modstander af at give loven tilbagevirkende kraft“. Og den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke sagde i en udtalelse senere på natten — jeg beder ligeledes om tilladelse til at citere fra Vestkysten for samme dag —

„Vi har derimod forbeholdt os at udtrykke vort standpunkt i en særbetænkning, ligesom vi forbeholder os vor stilling til loven“.

Jeg beder om tilladelse til yderligere et citat, nemlig fra Information for i dag, hvori den højtærede minister uden portefølje skriver:

„Retsforbundet har ikke modsat sig, at tjenestemændene får de 70 mill. kr., som de ville have fået uden lovændring. Sagen drejer sig om, hvorvidt det, den ny lov giver, skal have tilbagevirkende kraft — hvilket vi ikke synes, og hvilket vi ikke har været med til at love.“

Disse udtalelser kan simpelt hen ikke stamme fra de højtærede ministre! Det kan ikke være således, at de højtærede ministre over for offentligheden giver udtryk for, at de har taget et eller andet forbehold, giver udtryk for, at det ikke ligger helt klart, at de tre højtærede ministre som det pågældende partis, retsforbundets, repræsentanter i regeringen over for lovgivningsmagten står som anbe-